

Нападнатиятъ щъркелъ

Върху покрива на дѣло Добревия плевникъ имаше щърково гнездо. Високо надъ него се завиха два сокола. Щъркелитѣ извиха глави и уплашено погледнаха къмъ небето. Мжжкиятъ, който бѣше правъ, се приближи до легналата си другарка и за-трака съ клюна си. Тя му отговори сжщо съ тракане. Тѣ като че си говорѣха нѣщо на свой езикъ, или се прощаваха предъ опасността, която ги заплаш-ваше. Мжжкиятъ, може би, казваше на другарката си да не се бои, докато е живъ той. А ако падне въ боя, тя да се спасява, както може.

Соколитѣ бѣха много високо. Хврѣкна и щър-келътъ и почна бавно да се вдига на широки кръ-гове. Той често поглеждаше къмъ своитѣ врагове.

По едно време се чу силно фучене. Единиятъ соколъ се спущаше като стрела. Когато наближи, щъркелътъ въ мигъ се обърна нагоре съ краката си и отблѣсна съ тѣхъ своя нападатель. Соколътъ отскочи на страна, заперпеле и почна отново да се издига. Той се готвѣше да напада повторно, отъ по-голѣма височина — съ по-силенъ ударъ.

Но въ това време върху щъркела врѣхлетѣ дру-гиятъ соколъ. Сега щъркелътъ се приготви за друга защита. Той си изви врата назадъ, облегна главата си на гърба между дветѣ си криле и насочи клюна си право нагоре.

Засиленъ отъ голѣма височина, соколътъ удари право върху острия клюнъ и се натъкна на него.

Щъркелътъ веднага размѣта своя червенъ мечъ и прободениятъ соколъ отскочи настрана. Той бѣ раненъ смъртно. Нѣмаше сила да лети, а отпустина криле и се запремѣта къмъ земята.

Вториятъ соколъ, като видѣ сждбата на дру-гаря си, не посмѣ да напада отново.

Отъ щърковото гнездо се чу радостно тракане. То бѣ поздравъ къмъ победителя, който размаха дългитѣ си черни крилѣ и се спусна при своята другарка.